

[Henrik Tofft]

Sammen med det skal også nævnes redegørelsens vifte af udsagn om en forstærket indsats for at få kontanthjælpsmodtagere ind i en normal arbejdssituation igen. Det samme gælder revalideringsindsatsen. For hver én, der etableres i en så normal arbejdssituation som muligt, øges vore chancer for at hjælpe nogle andre.

De unge, der meldte sig som arbejdssøgende, da arbejdsløsheden steg allermost, omkring 1980, har særlig krav på bevågenhed. Nogle af dem er helt sikkert med i gruppen af førtidspensionister. Kan det ved en målrettet indsats med uddannelse, optræning og støtte lykkes at få dem givet arbejde og livsindhold gennem en så normal arbejdsplacering som muligt, vinder vi meget. Derfor skal det have høj prioritet.

Jeg tror, vi har meget at lære endnu med hensyn til at få brugere af det sociale system aktive, men en gulerod virker bedst. Den skal serveres til både brugere og formidlere. Der skal være en belønning, især for at tage de første skridt væk fra bistandskontoret hen mod job-søgning.

Arbejdsmarkedsudvalget havde lejlighed til at se på noget sådant under et besøg i London i december. Selv om det kommer fra Thatchers England, kunne det måske også fungere herhjemme. Det er i hvert fald en realitet, at der derovre har været tale om et meget stort fald i ledigheden på det seneste.

Det er ikke i dag, vi skal snakke børnepolitik; det kommer ved en senere lejlighed. Men Venstre skal have sagt, at børnene først og fremmest er forældrenes ansvar. Vi erkender også, at langt flere har brug for en pasningsmulighed. Nogle steder løser man det bedre end andre, f.eks. har Lemvig Kommune i min valgkreds den målsætning, at den ikke accepterer ventelister, og det opfylder den så. Det kunne man jo passende tage ved lære af andre steder.

Men giv i den kommende tids diskussion om institutionstilbud eller en form for hjemmepasning kommunerne lov til at forsøge sig på forskellige måder! Skulle nogen kommune ønske at yde et mindre beløb til hjemmepasning, vil Venstre ikke protestere voldsomt. Men lad mig understrege endnu en gang: Det er de optimalt bedste forhold for børnene, det drejer sig om.

Jeg begyndte med at sige, at Venstre har den opfattelse, at vi har et godt socialt sikkerhedsnet. Venstre håber, at vi kan frigøre nogle ressourcer, sådan at vi også kan løse de nye sociale opgaver, der vil trænge sig på fremover.

Aase Olesen (RV):

Man kan diskutere, hvad en socialpolitisk redegørelse skal indeholde. Jeg tror, at mange af os herinde godt kunne tænke sig en gang imellem at få gjort status over, hvordan rigets tilstand egentlig er, og over, hvilke helt konkrete handlingsplaner regeringen har. Vi må nok konstatere, at det har vi ikke fået denne gang. Lidt uvenligt kunne man måske sige, at der nærmest er tale om en ministeriel peptalk, og det kan så også være udmærket.

Vi er mange, der ved mange forskellige lejligheder med stor fornøjelse har hørt på socialministeren og hendes udmærkede synspunkter. Der er i hvert fald ingen tvivl om, at socialministeren er i stand til at bruge de rette ord og vendinger og har forstået, hvad det er, det handler om.

Hovedlinjen er, som ministeren også har gjort opmærksom på det i dag i en artikel, at man skal gå nye veje, og det kan vi selvfølgelig alle sammen kun tilslutte os. Men jeg vil godt tage redegørelsen som udgangspunkt og give nogle meldinger over nogle af dens punkter. Det er jo den, vi har liggende foran os, og derfor kan det ikke hjælpe at tale om, hvordan vi synes at den burde have set ud.

Jeg vil godt begynde med den omtale, som ministeren har i sp. 4995 af udgifterne til det samlede sociale område. Ministeren siger, at det ikke kan fortsætte, at ca. en tredjedel af de samlede offentlige udgifter går til det sociale område.

Så vil jeg gerne spørge: Hvad vil ministeren gøre ved det? Nu er statsministeren desværre gået, men når det ikke kan fortsætte og ministeren endda siger, at vi simpelt hen ikke har råd til det, så må det betyde, at man er i gang med at lave store besparelser på området. Eller hvad?

Jeg gør opmærksom på, at det af budgetredegørelsen fremgår, at for 1987 er de 107 mia. kr. fordelt således, at de 19,6 mia. kr. går til børn og unge, de 15,5 mia. kr. går til ydelser ved indkomstbortfald, og de 68,1 mia. kr. går til ældre og handicappede, det vil altså sige pensioner. De øvrige udgifter udgør kun 3,9 mia. kr. Hvad er det for nogle poster, hvad er det for nogle ting, som ikke kan fortsætte, og som vi ikke har råd til? Jeg er ked af at måtte spørge, men når ministeren selv skriver det, vil det være rimeligt at få en forklaring på det.